

BENDE LIZA

Tánc

Rekedt papírtrombiták adtak hírt a szilveszter estéről. Újév napja valami távoli eseményként tűnt fel előttem. Éjfélig még hét óra maradt hátra. Fejemet arccal a kifesztett lepedőre fektetve, csendesen sírdogáltam.

Az ápolónő levette a fehér köpenyt pontban öt órakor, és a szekrényemből lekasztott kék selyemszoknyába bűjt. Egészen a sarkáig leért, harangvirág kelyheként borult a csípőjére. Márta valamivel alacsonyabb lehetett nálam. Eligazgatta csenevész combjaimon a hálóinget, a takaró széleit mindkét oldalon a lapockáim alá tűrte gondosan, mielőtt a lámpát leoltotta volna. A bejárati ajtóban egy pillanatra még visszafordult.

– Nyugodt álmokat, reggel találkozunk!

Hogy görcsösen megformált szavaim értelmének bontogatásával aznap már ne terheljem őt, hallgattam. Értettük egymást.

Csak a vászonlepedő anyagát és a fertőtlenítő szagát éreztem a sötétben. A hasamról nem tudtam egyedül a hátamra átfordulni. Abban a testhelyzetben maradtam rendesen, amiben Márta hagyott. Mint egy hasára vagy hátára fektetett nagy bogár.

Reggel, ha új nap lesz még a számomra, gondoltam, hallgathatom a szidalmait, mert az ő bosszantására bepilisítem. Pelenkázással fenyeget. A fékezhetetlen dühe ellenem irányult ilyenkor, de a saját sorsára haragudott.

Tisztában volt azzal, hogy képtelen lennék felülni az ágyban. Azért nem tartottunk éjjeli-edényt, mert a csontsoványra vékonyodott karjaimmal nem tudtam felhúzni magam. Száraz ajkaim összetapadtak a szomjúságtól, hiszen már délután sem ittam vizet, és kihűlt zöld teám is érintetlen maradt a tálcán.

– Darvas Lilinek Makk Károly filmjében csodás porcelán bilije volt.

Együtt neveltünk ezen, örült, mert szilveszter estére táncolni hívta egy férfi. Szívesen elengedtem.

A *Szerelem* az én kedvenc filmem volt. Mártának ajándékoztam a DVD-t a kék selyemszoknyával együtt. Vihette, ami megtetszett neki. Csak a laptopra volt feltétlen szükségem, hogy az ablak mellett írni tudjak, ha felültetett a cirádás vaságyban valaki.

Amikor jókedvre derült, Márta egészen kellemes társaságnak bizonyult. Megosztotta velem a terveit. Az EU tagállamaiból postai levelek érkeztek a címére, és a lelke is megnyílt ilyenkor. A hajamat keféletve zsörtölődött a kifésülhetetlen szálak miatt.

– Akár egy női Sámson!

Később a hajtömeget hátrafésülte, és leszorította egy széles szalaggal. Azt mesélte, hogy a kollégáinak egy része külföldön vállalt állást. Már nem annyira túlterheltek, és a fizetésük az itteni többszöröse. Mártának idősebb ápolóként is lehetnek hasonló esélyei.

– Zora, mi lenne veled, ha én is elhagynálak?

Úgy gondoltam, ő az, aki hozzám kötődik és nem fordítva, de nem világosítottam fel.

Éjszakára a vállpántos, lenge hálóinget adta rám, mielőtt hasra fordított, mert abban talált a legcsinosabbnak. Hiszen szilveszter van. Fehér volt az ing, apró csillogocskák és virágok törtmintás feje domborodott ki a vékony anyagból. Ápolónóm felnőtt korától az ideje nagyobbik részét haldokló betegek között töltötte. A hiúság hajszálgyökerei azonban még köztünk is erőre kaphatnak. Márta elméletben tudta, hogyan lehet serkenteni az élni-akarást. Óvakodtam volna kérdéseket feltenni az élni-vágyás vagy az élet értelmét illetően neki, mert felfogásában az élet maga képviselte a legnagyobb értéket, kérdőjelek és kétségek nélkül.

Azon az éjszakán nyomasztó lett a sötétség. A szobámban kellemes meleget éreztem, csak a hidegtől szoktam szenvedni.

A nagyváros kíméletlen zaja, a ház pincekocsmájából felszűrődő, vidám tánczene hatott a kedélyemre. Sírásba hergelt önsajnálatom lassanként Márta kék táncának képzetébe és örömbé kúszott át. Cserepes szám a könnyektől nedves lepedőn mosolyra húzódott.

Hirtelen megijedtem valamitől. Mintha nem lennék egyedül, pedig emlékeztem, hogy Márta a bejárati ajtót kulcsra zárta. Úgy osont be valaki, hogy nem hallottam meg a lépteit.

– Ki az?

Senki nem válaszolt. Dermedten lapultam a hasamon, vártam a halált. Párnákkal egy védtelen embert – így mondják – könnyű megfojtani.

Percek múltak. Engem nem fojtogattak, és a szívem sem dermedt meg a rettenettől. Talán a sok hatására, lassan felültem az ágyban. Nem éreztem szédülést, sem gyengeséget. A neonreklámok fényében letettem először az egyik, majd mindkét talpamat a padlóra. A papucsomat próbáltam lassan kitapogatni, majd türelmetlen mozdulattal felálltam hirtelen. Könnyen eljutottam az ablakig. Az emberek táncolnak és mulatnak ezen az éjszakán. De hiszen hallom én is a lány zenét. Meztláb lassan forogni, táncolni kezdtem. Már nem gondoltam Mártára a szidalmaival, és tudtam, hogy a halálomra egy ideig még várni kell. Az éjféλι harangok hosszan tartó zúgása is tánc közben ért.

Amikor Márta behozta a reggelimet, ugyanabban a pózban talált a hasamon, ahogyan még délután hagyott.